

C. Helkett: Opgørelse af den skattepligtige indkomst (13. udgave, december 1979) side 180-181

Med hensyn til forældelse af forretningsgæld er forholdet det, at gælden tidligere har påvirket den skattepligtige indkomst. Som følge heraf anses en forældet varegæld for skattepligtig indkomst i det år forældelsen er indtrådt - 1947.15, 1951.14, 1954.11 og 1979.160. Har debitor været afskåret fra at udøve sin fradragsret for varegæld som følge af, at han er antaget at savne evne og vilje til at betale gælden, f.eks. ved konkurs, kan der næppe blive tale om indkomstbeskatning af forældet varegæld. I HRD i U.f.R. 1977.141 er det således som udgangspunkt antaget, at forældelse af fordringer, som en skatteyder har pådraget sig som led i sit erhverv, og hvis beløb i tidligere skatteår har været fradraget i hans indkomst som driftsudgifter, må medføre indkomstskattepligt af den ved forældelsen opnåede fordel, i hvert fald så længe han fortsat driver virksomheden. Skatteyderen blev imidlertid ikke ved dommen beskattet af den forældede forretningsgæld. Retten lagde vægt på, at skatteyderen ikke siden konkursen havde drevet erhverv, og at det ikke var påvist, at fordringernes eksistens

tidligere skattemæssigt var kommet ham til gode. Der fandtes derfor ikke grundlag for at fastslå, at der ved forældelsen var tilført skatteyderen en efter statsskl. § 4 skattepligtig indkomst. Forældelsesfristen for varegæld er 5 år efter 1908 loven. Samme frist gælder ved konkurs fra boets afslutning og ved almindelig likvidation. For kreditorer, der har fået deres krav fastslået ved dom eller forlig, gælder dog den 20-årige forældelsesfrist i D.L. 5-14-4.

En særlig situation, hvor der i øvrigt ikke bliver tale om indkomstbeskatning for debitor, kan foreligge, når den akkordlignende ordning er gennemført af hensyn til kreditor, således f.eks. hvor denne er gået i stykker eller død, og hvor en hurtig afvikling af hans bo er ønskelig og gennemføres derved, at nogle af debitorerne mod hurtig, kontant betaling får en dekort i deres skyld - 1940.31, 1953.35 og 140. Det anførte for debitor gælder kun dekort i gæld vedrørende anlægsaktiver, men ikke gæld vedrørende omsætningsaktiver, som f.eks. varegæld.